

[OBIEDWANIE *sb n*

obiedwanie *a. obietwanie.*

N sg obiedw(a)ni(e).

Sł stp, Cn brak, Linde XVII w. s.v. obiadać.

Spożywanie posiłku albo ofiarowanie:

Wyrażenie: »obiedwanie baranka«: Tho iest obiethwanye baranka wyobrazonego, yenze baranek iest wiobrazenye moye. SprChęd 19.

Cf **OBIEDWAĆ**

FP